

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 sierpnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tallinna Ringkonnakohus – Estonia) – Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A. / Deepak Mehta

(Sprawa C-521/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna i przemysłowa – Dyrektywa 2004/48/WE – Artykuł 4 – Legitymacja procesowa organizacji zbiorowej reprezentacji właścicieli znaków towarowych – Dyrektywa 2000/31/WE – Artykuły 12 – 14 – Odpowiedzialność podmiotu świadczącego usługi dzierżawy i rejestracji adresów IP pozwalające na anonimowe korzystanie z nazw domen i ze stron internetowych)

(2018/C 352/19)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Tallinna Ringkonnakohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Coöperatieve Vereniging SNB-REACT U.A.

Strona pozwana: Deepak Mehta

Sentencja

- 1) Artykuł 4 lit. c) dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane przyznać organizacji zbiorowej reprezentacji właścicieli znaków towarowych, takiej jak strona w postępowaniu głównym, legitymację do występowania we własnym imieniu o zastosowanie przewidzianych tą dyrektywą środków naprawczych w celu ochrony praw owych właścicieli oraz do wnoszenia we własnym imieniu powództw mających na celu egzekwowanie tych praw, pod warunkiem że dana organizacja jest uznana przez przepisy prawa krajowego za podmiot posiadający bezpośredni interes w obronie rzeczonych praw oraz że na podstawie tych przepisów owej organizacji przysługuje w tym celu zdolność sądowa, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuły 12, 13 i 14 dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”), należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nich ograniczenia odpowiedzialności znajdują zastosowanie do podmiotu świadczącego usługę dzierżawy i rejestracji adresów IP pozwalającą na korzystanie z nazw domen internetowych w sposób anonimowy, taką jak usługa będąca przedmiotem sprawy w postępowaniu głównym, pod warunkiem że usługa ta należy do kategorii usług, o których mowa w tych artykułach, i spełnia wszystkie odpowiednie przesłanki, czyli że działalność tego usługodawcy ma charakter czysto techniczny, automatyczny i bierny, co oznacza, że nie posiada on wiedzy na temat informacji przekazywanych lub przechowywanych przez jego klientów ani kontroli nad nimi oraz że nie odgrywa on aktywnej roli poprzez umożliwienie tym klientom optymalizacji ich działalności polegającej na sprzedaży online, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 15 czerwca 2018 r. – Gennaro Cafaro / DQ

(Sprawa C-396/18)

(2018/C 352/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gennaro Cafaro

Strona pozwana: DQ

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy prawa krajowego zawarte w DPRM z dnia 9 września 2008 r., w wykonaniu art. 748 akapit trzeci kodeksu żeglugi, przewidujące uregulowanie ograniczeń w zatrudnianiu personelu lotniczego DQ, a w szczególności przewidujące automatycznie rozwiązanie stosunku pracy z chwilą osiągnięcia 60 roku życia, są sprzeczne z rozporządzeniem nr 1178/2011 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim ustanawiają ograniczenie do 65 roku życia w zatrudnianiu pilotów lotniczych przewozów zarobkowych oraz czy to rozporządzenie ma zastosowanie w niniejszej sprawie w wypadku niestosowania szczególnych przepisów prawa krajowego?
- 2) Ewentualnie, na wypadek uznania, że rozporządzenie nie ma w niniejszej sprawie zastosowania *ratione materiae*, czy wyżej wskazane przepisy prawa krajowego są sprzeczne z zasadą niedyskryminacji ze względu na wiek, o której mowa w dyrektywie 2000/78 ⁽²⁾ i Kartcie praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 21 ust. 1), czemu dyrektywa 2000/78 daje konkretny wyraz?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1178/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. ustanawiające wymagania techniczne i procedury administracyjne odnoszące się do załóg w lotnictwie cywilnym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 (Dz.U. L 311, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vilniaus apygardos administracinis teismas (Litwa) w dniu 26 czerwca 2018 r. – AW, BV, CU, DT / Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

(Sprawa C-417/18)

(2018/C 352/21)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Vilniaus apygardos administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AW, BV, CU, DT

Strona przeciwna: Republika Litewska, reprezentowana przez Lietuvos Respublikos ryšių reguliavimo tarnyba, Bendrasis pagalbos centras i Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerija

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE ⁽¹⁾ zmienionej dyrektywą 2009/136/WE ⁽²⁾ przewiduje obowiązkowe zapewnienie informacji o lokalizacji, w sytuacji gdy połączenia są wykonywane z urządzeń mobilnych bez kart SIM?
- 2) Czy jeżeli przepisy krajowe państwa członkowskiego dopuszczają możliwość wykonywania przez osoby połączeń na europejski numer alarmowy „112” bez karty SIM, oznacza to, że informacja o lokalizacji w przypadku takich połączeń alarmowych musi zostać ustalona zgodnie z art. 26 ust. 5 dyrektywy 2002/22/WE zmienionej dyrektywą 2009/136/WE?